

**ДЕЙВИД МОРЕЛ
ПОСЛЕСЛОВ
КЪМ СБОРНИКА „ЧЕРНА
ВЕЧЕР“**

Превод от английски: Иван Атанасов, 2001

chitanka.info

С тази горчива равносметка дойде и краят на този сборник. От „Капка след капка“, написан през 1972 година, до „Гробницата“, появил се двадесет години по-късно, тези разкази представят една важна част от моя живот — знаменателните събития в моя жизнен път. В годината, в която бе публикуван последният разказ, направих още един знаменателен избор, като напуснах Айова Сити, където живеях от 1970 година, и се установих в Санта Фе, Ню Мексико, през лятото на 1992.

Двамата с жена ми го решихме спонтанно. Докато гледахме серия от предаването „Тази стара къща“, посветена на кирпичените постройки в индиански стил, с който се отличава архитектурата в Санта Фе, благочестивото градче и обграждащите го планини ни се сториха толкова живописни, че решихме да прекараме там почивните дни. Беше моят четирийсет и девети рожден ден. Току-що бях довършил романа си „Чужда самоличност“. Малко почивка щеше да ми се отрази добре. Ала ние се оказахме неподготвени за въздействието, което имаха върху нас тези загадъчни планини и огромната пустош. Три дни разглеждахме къщи. На четвъртия избрахме една и отлетяхме обратно в Айова Сити да се подготвим за преместването. Три месеца по-късно живеехме в Санта Фе.

Нашето решение не бе продиктувано от промяна на положителните ни чувства към Айова Сити. Годишите, прекарани в местния университет, бяха прекрасни за мен. Там намерих приятели за цял живот. Двамата с жена ми отглеждахме дъщеря си и сина си в този град. За нас той е специално място и ни донесе много щастие. Но там също така загубихме сина си, а понякога е добре човек да се махне от улиците и сградите, които събуждат у него болезнени спомени.

Понякога е необходимо един писател да очертае нови хоризонти или както казва жена ми, да започне Трето действие. В нашия нов дом — на две хиляди метра надморска височина — с диви цветя пред кирпичената ни къща и покрити с борови гори планини, които се издигат от всички страни, — в този кът, наричан от местните жители „омагьосаната земя“ или „земята на танцуващото слънце“, започнах да гледам на нещата по нов начин. Преместването несъмнено се отрази на творчеството ми, не само чрез очевидния факт, че спрях да пиша за Средния Изток и насочих вниманието си към Ню Мексико,

използвайки Санта Фе за място на действието в няколко от творбите ми.

Дълбоката промяна се отрази на тематиката. Героят в един от романите ми, писани след 1992 година — „Крайно отрицание“, — е бивш агент от разузнаването, който идва в Санта Фе, за да загърби миналото си и да открие себе си. Заменете го с „бивш професор“ и веднага ще ви стане ясно, че съм писал за себе си. От смъртта на Мат през 1987 до нашето преместване в Санта Фе през 1992 година написах много повече творби за скръбта, отколкото съм включил в този сборник. Но след като се настанихме в новия ни дом, написах още само една — романът „Отчаяни мерки“, в който един писател, скърбящ за починалия си от рак син, се оказва въввлечен в смъртоносна конспирация. След като оцелява, той най-после преодолява мъчителната загуба. Тук отново съм писал за себе си.

И така, макар този сборник да не включва всичките ми разкази, може да се каже, че е пълен, доколкото следва развитието на моето въображение да края на Второ действие, когато напуснах Айова Сити след двадесет и две години, прекарани в него. По-нататък, в Трето действие, ще подготвя друг сборник и ще ви държа в течение за новите си творби, споделяйки с вас още мои спомени. Междувременно бях силно изненадан от емоционалното въздействие, което ми оказаха събраните на едно място разкази. Писани поотделно през годините, те придобиха нова яркост за мен, когато ги прочетох последователно за няколко дни. Но най-вече бях поразен от факта, в колко много от тях се говори за заплахата, надвиснала над семействата на главните герои. Филип Клас ме научи да гледам на писането като на форма на автопсихоанализа. „Пиши за това, от което най-много се страхуваш“ — бе казал той. И един ден страховете ми се сбъднаха.

Но аз не съм загубил импулса си да разказвам истории и това ми подсказва, че ще трябва да дам израз и на други мои страхове. Порът продължава да измъчва съзнанието ми. И аз неумолимо продължавам да го следвам.

Нека да ви разкажа една история.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.